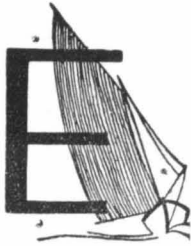

ΑΠΟ ΤΑ «ΑΤΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΜΟΥ»

ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΑΡΑΓΩ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΧΑΛΙΝΤΕ

(‘Αληθινή ‘Ιστορία)

ΙΧΑΜΕ κατακνηώσει καταμεσής στη Σαχάρα, κατάκοποι από τη φριχτή όδευση μάς κολασιμένης, φλογερής ημέρας. Ένας από τους οδηγούς του καραβανιού, με το όποιο ελγα ξεκίνησε από τη Μέκκα για το Μαρόκο, με πλησίον αιματοελαστά.

—Μακρό το ταξίδι μας, ε΄ ;... μου ελπε.
—Φυσικά !... του ελπε. Τόσες εβδομάδες διασχίζουμε τη Σαχάρα και έχουμε ακόμη δρόμο πολύ μπροστά μας !...

—‘Ανατάσου, τότε !... Ξανάλε ο νεαρός ‘Αραφ. Νά, δέν βλέπεις ότι κ΄ ο ‘Αλλάχ πάει νά ανατασθί ;...

Καί μοδίδει με τό τευτομένο χέρι του τόν ήλιο, ο όποιος, βασιλεύοντας τώρα, χρώσωνε

τόν όριζόντα φαντασμαγορικά.

—Σε καλό σου, Μοχάμετ !... γέλασα. Αιτός είνε ο ‘Αλλάχ, λοιπόν ;

—Όχι, μά είνε το λυγνάρι Του... Τό σήναι τώρα, άπό τελειώσει τό μεροκατάό Του... Θά τό Ξαναγράψω, που θά τό Ξαναγραψάστ΄ !

—Όμορφα τό λές, Μοχάμετ !... δέχομαι. Μά γιατί φαίνεσαι έτοιμάτομα θλιμμένος τώρα ;...

—Γιατί σκοπεύω ά σκοτούρα κάποιον κ΄ ο ‘Αλλάχ μάς άπαγορεύει τό φάτο !... ελπε πένθημα ο Μοχάμετ.

Σκότσησα. ‘Ημιον έτοιμος κάτι νά πώ, μά είδα τη μαύρη ματιά του νά λαχταρίζει άξερνα και νά καρφώνεται κάποιε με τη Χαλιντέ, μά ταυχάνα μελαχροινή, καλλονή, κόρη του άρχιεργού του καραβανιού μάς, ή όποία βγαίνοντας ή στιγμή εκείνη από τό πατρικό τραντήρι, τραβούσε για τη στέγνα της άόσωσης νά πάη νερό.

‘Από τη λαχάρα του βλέμματός του μισοκάνεσα τό μιστικό του. Μά κάνοτας τόν άνήξερο, ρώτησα τό ήρωτευμένο Μοχάμετ :

—Καί τί σόβκανε εκείνος που σκέπτεσαι νά σκοτούσης ;

—Σε μένα, τίποτα... ‘Αρσεί όμως σ΄ εκείνη, την όποία αγαπά τραλλά έγώ... Κι΄ αυτό με τριανάνει... Μου είνε άνιπόφορο !...

—Δέν είνε σωστό όμως νά τόν σκοτούσης υπαιτίσκα, Μοχάμετ... Αυτό θά είνε άνανδρία !...

‘Ο Μοχάμετ τινάχτηκε.

—Τό Ξέρω, εφέντη !... Ξεφώνισε. Δέν είμαι τίποτα. Μά θά γριπθώ μαζί του στήθος με στήθος !...

—Μά ;... Μονομαχία, λοιπόν ;... Ποιά ρωμαντικό, πολύ ήπιτικό αυτό, Μοχάμετ... Μπορεί όμως νά σκοτωθής έσύ, άντί νά σκοτούσης τόν άντιήλο σου... ελπε, με άδξρημα άφάνταστα ένδιαφέρον, βλέποντας νά Ξεσκεπάζεσαι έτσι άπροσδόκητα στό μάτια μου ένα τόσο φιλογερό είδίλλιο.

—Δέν θά σκοτωθώ έγώ, εφέντη !... ελπε με σοβαρή φωνή ο Μοχάμετ. Μπορεί νά κόβη τό χαντζάρι τό άντιήλου μου, μά τό χέρι τό δικό μου είνε πώ δυνατό από τό δικό του. Βλέπεις, κ΄ έκανε πώ γερον έμένα ο ‘Αλλάχ — μεγάλο τίονά Του — κ΄ έχω χροιά σέ άναντί Του νά φερηθώ από τό πλεονέκτημά μου... ‘Α

‘Ο πατέρας της Χαλιντέ σήκωσε ψηλά τό χέρι... σκοτούσων, λοιπόν, άντί νά σκοτωθώ !...

—Πάει καλά, Μοχάμετ !... ελπε συγχαρημένος. Καί ποιόν, τελοςπάντων, θά σκοτούσης ;

—Τόν άντιήλο μου... Τόν συνάδελφό μου Ταζάρ... Του πρότεινα νά μονομαχίσουμε αύριο τη χαρναγή. ‘Εκείνος δέχτηκε, γιατί αγαπάει κ΄ αυτός τη Χαλιντέ όσο κ΄ έγώ... Μά δέν θά γίνη δική του, έκτός άν σκοτωθώ !...

—‘Αν σκοτώσεις, θά γίνη δική σου ή Χαλιντέ ;...

—‘Όχι !...

—‘Όχι !... ρώτησα με έκπληξι. Γιατί ;...

—Γιατί έκείνη αγαπάει πολύ τόν Ταζάρ ζουτανόν. Καί θά τόν άγο λάη περισσότερο, μάλς τόν ή νερό !...

—Τότε ;... ρώτησα Ξανά, μισολαχανισμένος για τό άπρόοπτο αυτό.

—Τότε... Τότε ή Σαχάρα είνε μεγάλη... Τό Μαρόκο άπέχει πολύ άκμα... Κι΄ ή βνας και τά τσακάλια, που μάς τριανρίζουν κάθε βράδυ, θά συγχωρών την ψυχή του πατέρα μου, γιατί...
—Γιατί ; δέχομαι Ξεθαβός.
—Γιατί θά τά ταίσο, με τις τριφερές σάρκες της Χαλιντέ, καρμιά νόττα !...

—Μά δέν την αγαπάς, λοιπόν ;...

‘Ο Μοχάμετ με κίτταξε Ξεθαβός. ‘Υστερα Ξέσπασε, με βίαιη φωνή :

—Μά δέν καταλαβαίνεις, εφέντη, ότι τίν αγαπά σάν παλαβός ;... ‘Αφού προτιμά νά την χωνεύουν σωμαχία άγρωμών, παρά νά την σφί Ξη στην άγκαλιά του άλλος, μπορεί νά μή την αγαπά ;...

—‘Αφρός πού άπ΄ τό βίαιο πάθος του.

Τόλημα μά παρητήρησα άκείνη :

—Καλά, κ΄ ο ‘Αλλάχ δέν τιμωρεί εκείνους που σκοτούσων ;...

—Τούς τιμωρεί, μά άδικα... Γιατί νά τούς δόση καρδιά και νά την πλημυροβή ύστερα με πάθη, βίαια και καντερά, σάν άμμοθύλλες ;...

Γ΄ αυτό κ΄ έγώ, κάθε φορά που είμαι δυστηχής, βλαστημάω άγρια τή γένητα του Προφήτη Του !...

‘Υποκλίθηκε κατόπι μπροστά μου τό άτυχο μελαχροινό και λυγερό παλληκάρκι κ΄ άπομακρύνθηκε άπότομα. ‘Ισως νά καταλάβαινε πως ελπε έκτροχασθή, από τη βιωότητα του άτυχου αίσθηματός του και νά φοδόναν μήτως Ξεστούσει κ΄ άλλες άκόμη άνίερές βλαστημίες.

Φαίνεται όμως πως ο άρχιεργός του καραβανιού μάς και πατέρας της χλιποθήτης Χαλιντέ ελπε έπυρέψει άντή τη μονομαχία μεταξύ τών δυό ύποψηρίων μνηστήρων της κόρης του. Καί τούτο, γιατί κατά τά χαράματα ήχοι γοργοί ταυτοήλον μάς τίναναν όλους από τόν ήπνο στό πόδι. Βγήκα από τη σκηνή και παραξενευμένος, στασιωρισμένος άπό άόριστη άγωνία, βιάσια προς τό κέντρο της κατακνηωμένης του καραβανιού. ‘Όλη ή συνοδεία καθόταν στασιωσάδι στην άμμο κ΄ ελπε σχηματίσει έναν φαρόδ κύκλο. Κοστά τών σοβαρά πατέρα της, καθόταν, επάνω σε δέσμα τίγρωος, τό πελτικό άφιλο της έριδρος, ή Χαλιντέ. Τήν πρόσεξα καλύτερα τώρα, άτάραχη και γαλήνια, και μά την άλήθεια, δικαίωμα τό πάθος τών δυό άμορφων παλληκάριων, τά όποια θά άλληλοφασάζονταν μπροστά της και για τό χαντζάρι της ;...

Ποτέ πώ γλυκό, πώ πλάνο και πώ προδοτικό βλέμμα δέν έλαμψε σέ άμφορότερα μάτια. Μου φάνηκε σάν γαβιά μάνα, όπως μου φάνηκαν και σάν δυό γραμμένα δαδάκια νά χροιά της, σάν φιλτήρι τά κανονικά της δόντια και σάν μελαχροινός άφρός ή γυαλιστερές κ΄ όρεχτικές σάρκες της !...

‘Ο πατέρας σήκωσε ψηλά τό χέρι κ΄ οί δυό άντιήλοι μτήκαν με πέ- τό κεράλι τους στη μέση του κύκλου. Πρόσεξα τόν Ταζάρ. Πώ νέος και πώ άδύναμος από τόν Μοχάμετ, ήταν όμως λυγερότερος, όμορφότερος και πώ σβέλτος από κείνον...
‘Αχ, ταυχάνα Χαλιντέ... ‘ΗΉσες καλά πώ έπρεπε νά χάρισης τήν όμορφη, μά σκληρή καρδούλια σου ! ‘Ατάραχα φαινόμενικα τά δυό παλληκάρια, μά με φανερό τό κοχλιάτο πάθος τών σής λάμψεις τών ματιών τους, γονάσιαν ήπιτοικά — σήμωνα με τις σνήθεις της γενναίωσης φιλής τών — μπροστά στη Χαλιντέ, κ΄ ο Μοχάμετ ρώτησε βραχιά τόν άντιήλο :

—Τήν παρτάς, Ταζάρ ;...

—Όχι, Μοχάμετ !... ελπε εκείνος σταθερά.

‘Ο άρχιεργός Ξαναγρίστησε τά χέρια του, κ΄ οί δυό άντιήλοι σπρωθήκαν όρθιοί και τριάντησαν τά χαντζάρια από τις θήρες τών.

‘Η μονομαχία άρχισε. ‘Η κλαγγή τών λεπιδιών, άπαίσιε και πένθημε, υπερεδυνάτων τώρα μ΄ ένα ναυοριστικό, μελαγχολικό επικήδειο τραγούδι, τό όποιο άρχιζαν νά ψάλλουν οί έντοιοι ‘Αραβες της νοθείας κ΄ οί Αιθίοπες άδελφοί του καραβανιού μάς. Τά δυό παλληκάρια δέν τριπνόνταν με τις αλχιές, άλλα χριστόνταν με τις άσπασμένες κόρες τών χαντζαριών τους.

Τό άμα έθορξε άφθονο τά κορμά τους και τά υπονοήζια τους, κ΄ ο άφρός της λύσσης άσπάζε τις γωνίες τών χελιών τους. Μά τά άταίρια όπλα τους άντεμζαν άκατάπιαστα και κανονικές βαθείς χαρναίες αλάκωναν τά τετασσομένα κορμά τους.

Σε μία στιγμή ο Μοχάμετ, Ξεθαβός, άντιόμοιος για τό φρονικό άποτέλεσμα που άγροπορούσε, ρίχτηκε βίαια έναντίον του Ταζάρ, με σηκομένο τό χαντζάρι του. Μά εκείνος, εύληγιστος και σβέλτος, προβέποντας τήν νίκη του άντιπάλου του, Ξεπαθήθηκε με τήν κοιλιά κατά- κάτα. Κ΄ από κεί, με μία άστραπιακή νίκη του άπαιχμένου χερσιού του, βύθισε όλο τό χαντζάρι του στην κοιλιά του Μοχάμετ και τόν σόκασε στην άμμο !...

Με μισοσπινμένα μάτια ο άτυχος νέος, με τά σπλάχνα του αίματοδρεχτα, νά σέφνονται Ξεω από τη φριχτή πληγή του, βόγγησε όδύνηρα :

—Με άρνήθηκε ο Προφήτης !... Ξερχηδώ !... Μιά στεργή γράψέ- λω... Χαλιντέ... Ν΄ άφήσω κοντά στό πόδι σου, τήν βατση απόη μου !

‘Εγινε ανγνωματικά εκείνη — σωστή Σφιγξ της έρήμου... Μερικοί μαυροί τότε έπασαν άν΄ τά πόδια κ΄ άν΄ τις μασχάλες τών έτοιμοθά- νων Μοχάμετ και τόν έσυραν κοντά της...
‘Εκεί ο άτυχος πάσχισε νά τρανήσει τά τελευταία λόγια του έρωτός του. ‘Η Χαλιντέ έσκιπε λιγάκι νά τ΄ άκούσων... Καί τότε τό χέρι του Μοχάμετ πασπάτησε ήτοιχά τό ζουανό του... ‘Ενα δικόστο κοντόφαρδο μαχαίρι άνέμισε Ξεφινικά και βυθίστηκε ως τη λαβή στό λαγύγγι της άνώπτης κοπέλλας... Καί τά δυό νεανικά κορμά, πτώματα πιά, σφω- ρίστηκαν μαζί κάτω, τήν ίδια σχεδόν στιγμή !...

Τήν έπαινή, όταν Ξεκίνησε τό καραβάνι για τήν πορεία του άμμε έκεί στην όσα και πίσω του, δυό φρεσκοαναγιγμένους στην άμμο τά φως : Τού Μοχάμετ και της Χαλιντέ !...

‘Όσο για τόν μισοτρέλλο από τη συμφορά του Ταζάρ, δέν ήταν ά- νάμεσα στοδς όδηγούς μας... Τόν κάταρε ή άπέραντη έρημος στοδς καυτερός της κόλπου, καθώς άόισε νά πλαναίται δώ και κεί, Ξεθα- λος κ΄ άπαρηγόρητος για τόν άδικο χαμό της λατριμένης του !...

‘Ο πατέρας της Χαλιντέ σήκωσε ψηλά τό χέρι...